

Deň boja za slobodu a demokraciu, nie proti komunizmu? Každoročný týždeň ideologického pokrytectva

Branislav Michalka

19. novembra 2022 ✚ Politika ✚ Komentár

Vstanú starí bojovníci

S pohľadom upriameným na štvrtok v kalendári sa opäť, ako každý rok, vynorili zo zabudnutia rôzne politicko-umelecké figúrky a od pondelka s pietou spomínali na to, ako „bojovali“ za slobodu a demokraciu. Pre mnohé z nich (tak ako aj pre celý súčasný režim) je však problémom povedať to, čo by sa v skutočnosti logicky žiadalo: že od roku 1948 sa predsa bojovalo (teda tí, čo skutočne bojovali) proti komunizmu.

Lenže to oni povedať nemôžu. Z mnohých dôvodov. Bolo by to politicky nebezpečné a oni to dobre vedia. Veď už tá skutočnosť, že súčasný režim váži slová s priam lekárnickou pedantnosťou, keď oslavuje tzv. tretí odboj, a balí ich do zahmleného ideologického celofánu svedčí o tom, že si je dobre vedomý výbušnosti ideologického mínového poľa, po ktorom počas týchto pokryteckých osláv rôzni naftalínoví pamätníci behajú.

Ilustračný obrázok, zdroj: youtube.com

S fašizmom sa bojovalo a s komunizmom nie?

Dôvody, pre ktoré sa tento štátny sviatok, v ktorom by sa mal logicky pripomínať boj proti marxisticko-leninskému komunizmu, nazýva ničnehovoriaco „Deň boja za slobodu a demokraciu“, v protiklade k presne zadefinovanému a rovnako oficiálnemu „Dňu víťazstva nad fašizmom“, sú viaceré.

Všetky si ich rozoberieme, avšak najprv sa skraja zastavme pri onom paradoxe, ktorý je vskutku veľmi mäťúci: kým komunizmus sme mali na území Slovenska oficiálne, deklaratívne a explicitne, pričom tento pojem používala doktrinálne totalitná strana, ktorá tu 40 rokov vládla, tak „fašizmus“ na Slovensku nikto oficiálne nedeclaroval.

Ako je potom možné, že proti „fašizmu“ sa bojovalo a dokonca zvíťazilo a proti komunizmu sa podľa oficiálneho názvu štátneho sviatku ani nebojovalo? Bojovalo sa podľa štátotvorného naratívu len za veľmi hmlisté a abstraktné revolučné ideály všeobecnej slobody (nie za konkrétne historické občianske slobody) a

demokracie (ľudovlády), ktoré však boli a sú bôžikmi aj v komunistickom pojmovom panteóne. Veď či súdruhovia nerozprávali od rána do večera o boji za slobodu a demokraciu? Znamená to snáď, že teraz s nimi zdieľame rovnaké hodnoty?

Hlavné pozitívne, súdruhovia

Podobných paradoxov môžeme pozorovať v liberálnom slovníku, ktorý sa snaží potláčať vyhranenosť odporu, vyplývajúcu z presného pomenovania cieľa boja, viacero. Spomeňme napríklad takzvaný „boj za život“ alebo tiež „pro-life“, pre tých, čo majú problémy so slovenčinou. V skutočnosti ide samozrejme o boj proti umelým potratom, avšak táto pravda pôsobí pre ucho pokrokového liberálneho kresťana nepríjemne tvrdo, pripomína to fakt vraždy tvora neschopného sa brániť, môže to traumatizovať aktérov a stigmatizovať jej obhajcov.

Preto bol zvolený smiešny a nič nehovoriaci „pozitívny“ termín „za život“, ktorý nie je proti nikomu a ničomu, ako aj nikoho neurazí, pretože kto už by povedal verejne a úprimne že je „proti životu“? Ani súdruhovia Pol Pot, de Sade a Modrofúz nie. Tí všetci vám budú tvrdiť, že oni sú práve najväčší obhajcovia života – proti život umŕtvujúcej Cirkvi, samozrejme.

Podobné ucho, ktoré sa desí vyhranenosti voči potratom, sa desí aj vyhranenosti proti komunizmu. Vymenujme si dôvody prečo:

1) Čo sa v mladosti naučíš...

Významné množstvo aktérov tohto oslavného demokratického canrdbálu sa totiž ku komunizmu a marxizmu hlásilo, boli aktívnymi členmi Komunistickej strany, a to či už len v mladosti alebo až do poslednej chvíle existencie komunistického režimu. Niektorí dodnes nedajú na genialitu súdruhov Marxa a Engelsa, ako aj ich nasledovníkov ako napríklad Rosu Luxemburgovú, Georga (György) Lukácsa, Leva Davidoviča Bronštejna alias Trockého, Magnusa Hirschfelda, Herberta Marcusa a iných dopustiť. Prípadne boli členmi Komunistickej strany ich rodičia, ktorým vďačia za sladký život pred rokom 1989, ako aj za primerané kapitalistické a amerikanofílske školenie po roku 1989.

2) Nevideli sme sa my už niekde?

Idey, ktoré sú spájané s marxistickým komunizmom, ako jednou z foriem revolučného ľavicového extrémizmu, akoby z oka vypadli celému pokrokovému snaženiu, ktoré nás momentálne oblažuje svojím všadeprítomným ideologickým terorom: ženská rovnoprávnosť, sexuálna revolúcia, rovnostárstvo, potláčanie súkromného majetku (tentokrát v mene klímy a znižovania svetovej chudoby), kolektivismus (kto sa nezaočkuje kazí kolektív), boli pevnou súčasťou marxistickej ideológie od jej počiatku. Ak by teda milovníci pokroku začali vzývať boj proti komunizmu, ako by potom ospravedlnili súčasné velebenie radikálnych ľavicových ideológov, aktivistov a politikov, ktoré je oficiálnym štandardom v celej EÚ a okolí?

3) Hovor otvorene, sú tu samí súdruhovia...

Vykročiac na tieto cesty podľa zákonov logiky, museli by nakoniec dospieť napríklad k odmietnutiu súdruhov Dubčeka, Clementisa, Mňačka, Tatarku, Kusého ako aj hrdinov dnešného „útoku ľahkej brigády pokroku“: Feldeka, Štrassera, Leška a ďalších. Skrátka nielen Blahu a Fica, ako je v liberálnych kruhoch bežné a povinné. A nakoniec by museli prehodnotiť kolaborantstvo s komunistickým režimom (aj

sovietskym, nielen domácim) už od roku 1945 (alebo u niektorých ešte skôr), a to aj u takých posvätných kráv demokracie, aké pre nich predstavujú Edvard Beneš, či rôzni cirkevní predstavitelia povojnovej Československej republiky.

Nie je zaiste náhoda, že práve v súvislosti s oslavovaním mýtického 17. novembra udelil jeden z jeho pochybných exponentov, súčasný záchranca klímy a minister Ján Budaj, vyznamenanie predstaviteľovi tej najzvrátenejšej formy neomarxistickej revolúcie – dídžejovi B-Komplexovi, ktorý o sebe tvrdí už niekoľko rokov, že je mužom aj ženou zároveň a vyznamenanie si prevzal vkusne vystrojený do ženských šiat, ktorých účinok by mu mohla závidieť aj pani prezidentka, ktorá zďaleka nemá takú impozantnú muskulatúru.

4) Tak sa to vyvinulo...

Ďalším dôvodom, prečo sa u nás nebojovalo „proti“ komunizmu, ale „za“ niečo, je fakt, že v roku 1989 v skutočnosti o žiaden boj nešlo. Po dlhodobých prípravách na transformáciu režimu, ktorých počiatok môžeme hľadať predovšetkým v kanceláriách známej moskovskej Lubianky – ústredia sovietskej tajnej polície (NKVD, GRU, KGB), došlo k pokojnému a naplánovanému prevratu. Pád komunistického režimu v Československej socialistickej republike bol predurčený a detaily boli výsledkom dohôd medzi exponentami lokálnej tajnej komunistickej polície ŠtB, jej agentmi v radoch disidentov a reálnymi disidentmi, z ktorých ale väčšinu tvorili bývalí komunisti typu Miroslava Kusého, Petra Pitharta, Jiřího Dienstbiera a ďalších.

Títo ľudia celým svojím životom, ale predovšetkým aj rodinným a spoločenským zázemím inklinovali k radikálnej ľavici marxistického alebo neskôr neomarxistického a ľavicovo liberálneho typu. Radikálne odsúdiť celý historický vývoj, vlastne od založenia Sociálno-demokratickej strany, ako prvej skutočne marxistickej formácie, založenej ešte v Rakúsko-Uhorsku, by pre nich znamenalo nielen poprieť z veľkej časti svoj životný príbeh, ktorý bol vystavaný na viere v evolucionistický predpoklad neustáleho dialektického skvalitňovania sociálnych a ekonomických vzťahov, čiže v pokrok, ale vlastne celé moderné dejiny, ako ich chápala a chápe ľavicová propaganda.

Preto bola pri rokovaní dohodnutá beztretnosť komunistického režimu, kontinuita kádrov a v ideológii dialektická syntéza kapitalistickej tézy a socialistickej antitézy, ktorá z komunistického režimu (na rozdiel od pokusu o stavovský štát z roku 1939) spravila integrálnu, aj keď trochu pomýlenú, súčasť správneho vývoja.

Z toho dôvodu vyznieva obzvlášť komicky, keď súčasní neomarxisti a bývalí marxisti vyčítajú zlému Putinovi, že dialekticky spojil dedičstvo Sovietskeho zväzu a cárskeho Ruska s oligarchickým kapitalizmom. Stačí sa pozrieť na slovenské dialektické spojenie národného obrodovania, SNP, dubčkovskej mytológie a vulgárneho amerikanofilského kapitalizmu, aby sme pochopili, že prax transformácie marxistov do novej podoby západného typu, prebiehala všade rovnako.

Nech žije V. Internacionála!

Tomu zodpovedajú aj zoznamy štátnych sviatkov v bývalých komunistických krajinách. Nie je čudné, že vo všetkých absentuje boj proti komunizmu, ale zato vo všetkých sa nachádza kultový ľavicový sviatok 1. mája? A aj v Chorvátsku je jeden deň venovaný oslave boja proti fašizmu, podobne ako u nás, ale nikto neoslavuje boj proti komunizmu. V Rumunsku, kde súdruh Nicolae Ceaușescu pustil národu poriadne žilou, v kalendári nemajú dokonca ani onen vágny boj za slobodu. Údajne konzervatívne Poľsko taktiež a s Českom nás spája

rovnaký názov sviatku. Akoby aj nie, keď sme „bojovali“ za slobodu a demokraciu spoločne.

Vlastne, keď sa tak nad tým zamyslíme: neboli za tie úchyľky v pokrokovom socialistickom režime nakoniec zodpovední nejakí „fašisti“, čiže konzervatívni kresťania, kulaci, živnostníci a podobná háved? Aj teraz kazia všetko „fašisti“, všade sú, dezinformujú, rozvracajú, sabotujú, konšpirujú. Nemal ten súdruh Stalin nakoniec pravdu, keď videl za neúspechmi budovania socializmu a komunizmu intrigy reakcionárskych fašistických živlov?

Už to tak veru bude. V tom prípade by však bolo treba zjednotiť všetky „boje“ do jedného dátumu a dať mu názov „Deň boja za pokrok a proti medzinárodnému fašizmu“. V ešte zjednodušenejšej podobe by to mohol byť „Deň boja svetového dobra proti svetovému zlu“, ak by už teda niekto chcel mať v názve nejaké „proti“. Ale omnoho pozitívnejšie by bolo, pokiaľ by sme sa zhodli na názve – „Deň boja za svetové dobro“.

A všetci by si navzájom podali ruky, vyhrnuli si rukávy, objali celú ťažko skúšanú planétu a pustili sa do práce na lepšom svete.

Práci česť, súdruhovia!

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/den-boja-za-slobodu-a-demokraciu-nie-proti-komunizmu-kazdorocny-tyzden-ideologickeho-pokrytectva/>